

Občas potkávám křesťany, kteří mají představu, že až budou **víc vědět**, budou schopni lidem **lépe sloužit**.

Touha po poznání je přirozená a krásná. Na druhé straně mi připadá moc důležité, že Pán Ježíš si nás ve své službě druhým chce použít už tady a teď, **ne až toho budeme dost vědět nebo umět**. Uvědomil jsem si, že intelektuálně toho víme o Božím slově možná víc než prostí učedníci v prvním století! Nicméně pokud jde o oddanost Pánu Ježíši a o poslušnou službu lidem, hluboce zaostáváme.

Vzpomínáš si na toho gadarenského posedlého člověka, kterého Pán Ježíš vysvobodil z ďábelských pout? (Marek 5,18-20)

Když Ježíš vstupoval do lodi, prosil ho ten, který byl předtím démonizovaný, aby mohl být s ním. Ježíš mu to nedovolil, ale řekl: „Jdi domů ke svým a oznam jim, jak veliké věci ti učinil Pán a jak se nad tebou slitoval.“ On odešel a začal v Dekapoli hlásat, jak veliké věci mu učinil Ježíš; a všichni se divili.

Přemýšlím, **kolik toho tento člověk věděl** z Božího slova a jaké informace měl o samotném Ježíši. Nevím. Jen je jasné, že nedostatek poznání pro něho nebyl překážkou, aby sdílel **svoji zkušenost s Ježíšem** a vyvolával zvědavost lidí ve svém regionu, jak to naznačuje pokračování Ježíšova příběhu z Dekapole...

Biblické a duchovní poznání je nádherná věc; a může hodně pomoci účinnosti naší duchovní služby! Jen ten předpoklad, že nejdřív musíme mít poznání, abychom mohli účinně sloužit, je naprosto klamný...